

CHƯƠNG 1:

Một buổi chiều mùa đông tại thị xã Đài Bắc.

Mẫn Vân Lâu thân thờ lê bước. Mưa rơi trên mái tóc, trên mặt, trên áo, thấm qua làn vải tê buốt thịt da. Những bước chân hoang bất định, chàng không muốn nghĩ đến bất cứ một cái gì! Những vũng nước dưới chân, những chiếc xe phóng vút qua, tiếng còi, tiếng người chửi rủa... Mặc, đầu óc chẳng bây giờ là một khoảng trống tối mò!

Gió rít bên tai, ánh đèn màu chói chang trước mắt... Tất cả đều vô nghĩa trước một bóng dáng, một tiếng gọi buồn buồn Hàn Ni và tiếng dương cầm không bao giờ dứt...

Đôi tay thon gầy trắng xanh khẽ nhấn phím đàn, âm thanh trong sáng nhẹ nhàng, nhạc khúc "Người Thợ Rèn" của Handel. "U Mặc Khúc" của Tchaikovsky, "Người Thiếu Nữ Tóc Nâu" của Debussy, và "Bi Khúc" của Mozart... Những âm thanh lúc vội vã, lúc trầm buồn, khi mơ mộng, như khuôn mặt của Hàn Ni, như tiếng hát, như những lời thì thầm tình tự Hàn Ni, Hàn Ni! Những âm thanh hỗn độn, những tiếng gọi mời, những lời thương nhớ chất ngất Hàn Ni!

Mẫn Vân Lâu cắn môi, bao âm thanh hỗn độn như xoắn lấy óc chàng, Hàn Ni! Hàn Ni! Vân Lâu đụng vào một người khách qua đường. Lập tức có tiếng hét bên tai chàng:

- Có say chưa mà đi đứng chẳng trông thấy ai hết vậy!

Đúng, Vân Lâu có uống rượu thật, nhưng chàng thấy mình đâu có say. Ta chưa say mà, hình bóng của Hàn Ni vẫn ngời ngời trong trí ta mà! Hàn Ni, Hàn Ni, Hàn Ni em! Vân Lâu loạng choạng bước, chàng không còn thiết đến gì ngoài tiếng gọi tuyệt vọng như vang bên tai. Hàn Ni! Hàn Ni! Hai ngọn đèn thật sáng, rồi có tiếng xe thắng gấp. Vân Lâu ngỡ ngàng đứng lại, nhìn vào xe, tên tài xế này lái nhái cái gì thế? Mặc, ta không cần nghe, không cần biết, vì đầu óc chàng ngập đầy bóng dáng Hàn Ni và tiếng đàn... Hình như có đám người bu quanh, có người giữ lấy chàng.

- Hấn say mèm rồi, đưa hấn đến bót đi!

A, họ định làm gì thế? Vân Lâu vùng vẫy cố thoát ra. Chàng đẩy đám đông sang một bên, rồi cầm đầu cắm cổ chạy, mặc cho tiếng hét phía sau đuổi tới:

- Bắt lấy hấn! Bắt thằng say rượu lại đi!

Có những bước chân dồn dập đuổi theo, Vân Lâu chạy bán sống bán chết. Có tiếng còi xe cảnh sát, tiếng còi inh ỏi, tiếng người... Tất cả như một bản nhạc đại hợp tấu với những nhịp trống dồn dập. Đúng rồi đây là khúc nhạc cuồng

nhiệt của Hung Gia Lợi. Những ngón tay lướt nhẹ trên phím ngà! Vân Lâu vẫn chạy, chàng có cảm tưởng như mình đang đuổi theo khúc nhạc. Đột nhiên, một bức tường chắn ngang trước mắt, Vân Lâu tối sầm mặt mũi. Như chiếc bóng xì hơi chàng ngã nhào xuống. Mặt chàng úp xuống mặt đất lạnh!... Mưa vẫn rơi nhưng lòng Vân Lâu có những ánh lửa cháy sáng không bao giờ bị dập tắt. Chàng mở mắt ra, đất đen và ẩm kè bên môi, ánh đèn màu phản chiếu trên giòng nước lấp lánh! Đẹp tuyệt, Vân Lâu hé miệng ra với nụ hôn đầm ấm.

- Hàn Ni em!

Hàn Ni. Nhưng Hàn Ni bây giờ ở đâu? Hình như... Đầu chàng đau như búa bổ. Vân Lâu cố gắng đứng lên, tựa người vào tường. Rồi chàng thảng thốt gọi lớn:

- Hàn Ni!